

Men hvis det derimod er det, som CD præsenterer os for i dag, som fru Mimi Jakobsen markedsførte fra talerstolen i dag, nemlig at man inden for ældreservicen laver forskellige former for følordninger, ja, så har det naturligvis Fremskridtspartiets fulde opbakning.

Men jeg er nødt til at sige til fru Mimi Jakobsen, at de gange, hvor vi har fremført det som forslag, da er det jo ikke en politisk modstand, vi har mødt, men derimod en modstand fra fagforeningerne, som har haft mere travlt med at kridte banen af for faggrænser, og hvilke fagforeninger de pågældende føler nu skulle være medlem af, end de har haft travlt med at gå aktivt ind og se det her som en helt naturlig ting.

Og vi synes, at specielt mange unge mennesker, som i, tillad mig udtrykket, gamle dage ville vælge et par år, hvor de var i huset – det gør man ikke i vore dage – ja, de kunne med fordel for både deres egen udvikling og også for de ældre være tilknyttet en sådan følordning i en periode.

Så vi synes, det er en interessant idé, og vi håber, at fru Mimi Jakobsen vil have større succes med at overtale fagforeningerne til at være medspillere frem for at være modspillere på det her punkt.

Så er der problemerne på arbejdsmarkedet, og der er det jo ganske glimrende, at der er så mange, der er kommet i arbejde de senere år. Men det er ikke glimrende, at de omkostninger, systemet har ved at aktivere folk, er eksploderet. Og det er jo det, der er sket. Da Fremskridtspartiet kom med de synspunkter for ca. 1 års tid siden, blev vi mødt med sådan en hånlignende afvisning om, at det havde vi jo ikke dokumentation for. Det mente vi nu vi havde. Men nu har arbejdsministeren selv fået lov til at svare på spørgsmålet i Finansudvalget, og dér ligger dokumentationen. Det koster ganske mange penge for skatteyderne at have folk gående i forskellige aktiveringsprojekter.

Og det er jo ikke rimeligt. Det er ikke rimeligt, når vi i en tv-udsendelse kan se en mand, der er uddannet kok, sidde og fortælle at det, man har tilbudt ham, er at gå på kurser i mimik og guitar. Og det, man har kunnet tilbyde ham, er, at han kan komme ud og gå og se, hvad han har lyst til i en børnehave, når det, manden har lyst til, er at lave noget mad og stå bag nogle gryder.

Derfor er vi altså nødsaget til at kigge på den aktivering, der foregår i øjeblikket, og være langt bedre til at gøre folk klar til at komme ud

i noget rigtig beskæftigelse. Og dér prioriterer vi i Fremskridtspartiet naturligvis beskæftigelse i den private sektor. Men at sætte folk til at bruge deres tid på guitar og på at passe blomster og hygge om børn, hvis de er uddannet kok eller maskinarbejder, går altså ikke.

Så er der problemet omkring kriminaliteten, og selv om Enhedslisten og Dansk Folkeparti ikke kunne blive enige om, hvorvidt det er kriminaliteten, der skræmmer folk, eller det er Dansk Folkeparti, der skræmmer folk, så lad mig i al stilfærdighed sige, at vores opfattelse er, at politiet har for få ressourcer. Når familier, der har haft indbrud i deres hjem, bliver mødt af den besked på politistationen, at det har man ikke tid til, men at politiet da nok skal notere det i døgnrapporten af hensyn til folks forsikringsmuligheder, så har vi for lidt politi. Og så kan det godt være, at det er, fordi de politibetjente laver noget forkert. Det må man se på i det politiforlig. Men efter vores opfattelse er der altså for få betjente. Der er for få betjente, når folk ikke kan få politiet til at løse de problemer med regulær kriminalitet, tyveri, som foregår.

Men derudover må vi ikke glemme, at der er ganske mange typer kriminalitet, som slet ikke bliver anmeldt af den simple grund, at folk er bange for at gå hen og anmelde. De er bange for repressalier, de er bange for at vidne i retten, hvis endelig de ser kriminelle aktiviteter. Og derfor har vi også brug for, at vi som samfund, at vi som Folketing, at vi som politikere siger: Sådan må det ikke være i Danmark. Det skal være sådan, at det er de lovlige borgere, vi værner om, og at det er de kriminelle, der bliver sat i fængsel.

Så har vi problemerne med det, der vistnok på nudansk hedder vores etniske borgere. Og dér er jeg nødt til at sige, at den politik, Fremskridtspartiet har haft på udlændingeområdet nu siden 1983, er uændret, og til trods for at der er nogle, der markedsfører andre synspunkter og også gør det i Fremskridtspartiets navn, har det ikke dækning i partiet.

Vi undrer os over den måde, diskussionen har udviklet sig på. Med hensyn til de mange, der kommer til Danmark, og de ca. 10.000 om året, der beder om at få dansk indfødsret, ja, der er vi efterhånden kommet til det punkt, hvor vi spørger: Hvorfor gør de egentlig det? Hvis de vil leve, som de gjorde i det land, hvor de kommer fra, hvis de ikke vil lære at tale det danske sprog, hvis de ikke vil overholde danske regler, hvis de hellere vil bruge deres mo-